



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 769 ²	Κυριακὴ Βαΐων βράδυ 9 Ἀπριλίου 2017 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ...»

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα
σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ» (καθ. ὀρθρ. Μ. Δευτ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἁ-
Γίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Γιατί αὐτὴ ἡ ἑβδομάδα λέγεται Μεγάλη;
Εἶνε ὁ χρόνος τῆς πιὸ μεγάλης ἀπὸ τίς ἄλλες
ἑβδομάδες τοῦ ἔτους; Ὁ ἴδιος χρόνος εἶνε –
168 ὥρες ἔχει κάθε βδομάδα–, οὔτε 1 λεπτό
περισσότερο. Τότε γιατί λέγεται Μεγάλη; Ἀ-
παντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος· Ὄνομάστηκε
μεγάλη ὄχι γιὰ τὸ χρόνο, ἀλλὰ **γιὰ τὰ γεγο-
νότα** ποὺ συνέβησαν κατ' αὐτήν.

Τὸ ἐξηγῶ πιὸ ἀπλᾶ. Στὴ ζωὴ συμβαίνουν
πολλά. Ποιὸ εἶνε τὸ **πιὸ σημαντικό γεγονός;**
«**Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιό-
της**» (Ἐκκλ. 1,2). Ὅλα τὰ σβήνει ὁ πανδαμάτωρ
χρόνος. Ὅπως τὸ ποτάμι ῥέει συνεχῶς καὶ
ἐκβάλλει στὴ θάλασσα, ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἄν-
θρώπου ῥέει συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως.
Μέσα ὅμως στὴ ροὴ τῶν γεγονότων καὶ τῶν
πραγμάτων, **ἓνα ὄνομα μένει.** Καὶ τὸ ὄνομα
αὐτὸ εἶνε **Ἰησοῦς Χριστός.** Γενεές γενεῶν θὰ
παρέλθουν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώ-
νων. Ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ ἐφ' ὅσον
παραμένουν τὰ ἄστρα, ἐφ' ὅσον πνέουν ἄνε-
μοι καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλανή-
του, θὰ ἀκούγεται τὸ ὄνομά Του τὸ ἅγιο.

Σήμερα λοιπὸν προβάλλει ὁ Χριστός. Ἔχε-
τε ἀνεβῆ σὲ κορυφὴ βουνοῦ πρῶι - πρῶι, ὅ-
ταν προβάλλει ὁ ἥλιος; Δὲν ὑπάρχει ὠραιό-
τερο φαινόμενο. Ἄλλ' ἀκόμη ὠραιότερο εἶνε
αὐτὸ ποὺ βλέπουμε σήμερα, νὰ προβάλλῃ ὁ
γλυκὺς Ναζωραῖος, ὁ ὠραῖος Νυμφίος τῆς
Ἐκκλησίας, ὁ «**ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱ-
οὺς τῶν ἀνθρώπων**» (Ψαλμ. 44,3). Προβάλλει ὁ Κύ-
ριος ὡς ἥλιος. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει·

«**Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα
ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ...**».

Ὁ Ἐσταυρωμένος σὰν μαγνήτης ἐλκύει
ὄλους, ἰδιαίτερος τὴν ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑ-
βδομάδα.

- Λένε γιὰ ἓνα Γερμανὸ συγγραφέα, ὅτι εἶχε
μία παράξενη ἰδέα. Τὰ βιβλία ἔχουν πολλές
σελίδες. Ἄλλα ἔχουν 100, ἄλλα 200, 400, 600,
1000... Σ' αὐτὸν καρφώθηκε στὸ μυαλό του,
νὰ γράψῃ ἓνα βιβλίον μὲ μία σελίδα· καὶ ἡ μία
σελίδα νὰ ἔχῃ μία φράσι· καὶ ἡ μία φράσι νὰ
ἔχῃ μία λέξι! Παράξενη ἰδέα. Εἶνε ποτὲ δυ-
νατὸν νὰ γραφῇ τέτοιο βιβλίον, ποὺ μὲ μία λέ-
ξι νὰ ἐκφράζῃ τὸ πᾶν; Κοπίασε, ἔσπασε τὸ κε-
φάλι του, δὲν κατάφερε τίποτε. Αὐτὸ λοιπὸν,
ποὺ δὲν κατάφερε ὁ ξένος συγγραφέας, τὸ
ἐκφράζει ἡ λέξι **Ἐσταυρωμένος.** Ὅ,τι ὑψηλό,
ὄ,τι μεγάλο, ὄ,τι οὐράνιο, ὄλα τὰ περιέχει ἡ
λέξι **Ἐσταυρωμένος.**

- Λένε ἐπίσης γιὰ ἓναν ἄλλο θαυμαστὸ συγ-
γραφέα, ὅτι τὸν ρώτησε κάποιος·

–Ποιὸ βιβλίον εἶνε αὐτὸ ποὺ διαβάζεις καὶ
σὲ ἐμπνέει καὶ γράφεις αὐτὰ τὰ σοφὰ βιβλία;

Τότε ἐκεῖνος τὸν πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ
τοῦ ἔδειξε μὲ συγκίνησι τὸν **Ἐσταυρωμένο.**

–Αὐτός εἶνε, λέει, τὸ βιβλίον ποὺ μελετῶ
νύχτα καὶ μέρα.

- Σ' ἓνα νοσοκομεῖο εἰσήχθη κάποτε ἓνας
ἄρρωστος. Εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὴν ἀσθέ-
νεια ποὺ εἶνε ἡ μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητος.
Ἔπασχε ἀπὸ καρκίνον στὴ γλῶσσα. (Πόσο κα-
κὸ εἶνε ποὺ μερικὲς γυναῖκες καταριῶνται·
Καρκίνος νὰ φᾶ τὴ γλῶσσα σου! λένε. Δὲν
ἐπιτρέπεται νὰ καταριώμαστε). Ἐπρόκειτο
λοιπὸν νὰ τοῦ κόψουν τὴ γλῶσσα, ὁπότε δὲν
θὰ μπορούσε πλέον νὰ μιλήσῃ! Μία καλὴ νο-
σοκόμος τοῦ εἶπε·

–Μετὰ τὴν ἐγχείρησι θὰ μπορῆς μόνο νὰ
τρῶς. Δὲν θὰ μπορῆς νὰ μιᾶς. Μὲ τὴ γλῶσ-
σα αὐτὴ εἶπες ἑκατομμύρια λέξεις ἀπὸ τότε

πού ἦσουν μικρὸ παιδί. Τώρα ποιά θέλεις νὰ εἶνε ἡ τελευταία σου λέξι;

Σηκώθηκε τότε ὁ ἀσθενής, ἔκανε τὸ σταυρὸ του, καὶ εἶπε·

—**ΧΡΙΣΤΟΣ!** αὐτὴ θέλω νὰ εἶνε ἡ τελευταία μου λέξι.

* * *

Σὰς ἀπευθύνω, ἀγαπητοί μου, ἀπόψε τὸ ἐρώτημα· **πιστεύετε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν ἐσταυρωμένο;** Ἐκτελεῖτε τὶς ἐντολές του; Τὸν ἀγαπᾶτε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα ἢ τὴ γυναῖκα σας, τὰ παιδιὰ σας, καὶ ὅ,τι ἄλλο στὸν κόσμον; Εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἔρωτας τῆς καρδιάς σας; Κτυπᾶ ἡ καρδιά σας ὅταν ἀκούη τὸ ὄνομά του τὸ πανάγιο;

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἀγάπησε περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸν Ἐσταυρωμένο, στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ (κεφάλαιο 3, στίχος 1) λέει λόγια συγκλονιστικά. Οἱ Γαλάτες, πού ἔγιναν Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ φλογερὸ κήρυγμά του, δὲν ἔμειναν σταθεροί. Τί ἔπαθαν· παρασύρθηκαν ἀπὸ αἰρέσεις, κλονίστηκε ἡ πίστι τους στὸ Χριστό. Καὶ τότε τοὺς γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· Τί πάθατε, **ὦ ἀνόητοι Γαλάτες;** Ποιὸς ἄλλαξε τὰ μυαλὰ καὶ τὰ αἰσθήματά σας; Ποιὸς σᾶς βάσκανε, ποιὸς σᾶς φθόνησε, ὥστε νὰ μὴν πιστεύετε στὸ Χριστό, πού ἐγὼ μὲ δάκρυα σᾶς τὸν ζωγράφισα μὲ τὴ γλῶσσα μου μπροστὰ στὰ μάτια σας, τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖο τὸν ἐσταυρωμένο;

Πόσο μωροὶ εἴμαστε κ' ἐμεῖς ὅσες φορές ἀφήνουμε τὸ Χριστό! Γι' αὐτὸ ἀκούγεται καὶ γιὰ μᾶς ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου· **ᾤ ἀνόητοι Ἕλληνες,** ποιὸς σᾶς βάσκανε, ν' ἀφήσετε τὸν Ἐσταυρωμένο, ν' ἀφήσετε τὸ διαμάντι, καὶ νὰ προσκυνᾶτε χαλίκια;... Νά ἡ μεγάλη ἁμαρτία.

«Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ...».

ᾤ καὶ νὰ εἶχα ἔμπνευσι, γιὰ νὰ ζωγραφίσω μπροστὰ σας τὸν Ἐσταυρωμένο! **Ὅλοι θὰ φωτιστοῦμε** ἀποκομίζοντας μεγάλα διδάγματα.

Εἶσαι ἄνθρωπος **πονεμένος;** ὑποφέρεις; Ἐλα στὸ Χριστό· εἶνε ὁ παρήγορός σου.

Εἶσαι **φτωχός;** πλησίασε τὸ Χριστό, γιὰ νὰ παρηγορηθῆς. Κανεῖς ἄλλος δὲν εἶνε πιὸ φτωχὸς ἀπὸ αὐτόν. Μὴ σὲ ἀπατᾶ κανεῖς· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ φίλος τῶν φτωχῶν. Ὅσο ἀγάπησε ὁ Χριστὸς τοὺς φτωχοὺς, κανεῖς ἄλλος στὸν κόσμον δὲν τοὺς ἀγάπησε.

Εἶσαι **πλούσιος;** πλησίασε τὸ Χριστό. Ἐσὺ πού ἔχεις καράβια καὶ πλούτη κ' ἐκμεταλλεύεσαι τὸ λαό, πρέπει νὰ τρέμης· ὁ σταυρὸς εἶνε ὁ ἔλεγχός σου. Ἐκεῖνος πού σταυρώθηκε ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἀπ' ὅλους. Καὶ ὅμως

ἔγινε φτωχός, **ἐπτώχευσε** γιὰ νὰ **πλουτίσῃ** ἐμᾶς (βλ. Β' Κορ. 8,9). Ἐσὺ τί σχέσι ἔχεις μὲ τὸ Χριστό;

Εἶσαι **ἄρχοντας;** δήμαρχος, ὑπουργός, πρωθυπουργός, πρόεδρος δημοκρατίας; ἔλα στὸ Χριστό, πού εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Μηδενικὸ εἶσαι μπροστὰ σ' Αὐτόν. Ἡ ἐξουσία δὲν εἶνε ἐκμετάλλευσι, πλουτισμός, δημαγωγία, ἐπίδειξις. Ἐξουσία = ὑπηρεσία, διακονία τοῦ λαοῦ. Νὰ θυσιάστῃς γιὰ τὸ λαό, ὅπως ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἶσαι **παιδί** καὶ δὲν ὑπακοῦς στὸν πατέρα καὶ βρίζεις τὴ μάνα; ἔλα τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, καὶ θ' ἀκούσῃς τὸ Χριστό. Πάνω στὸ μεγάλο του πόνο, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ γλυκειὰ του μάνα, τὴν Παναγία, καὶ φροντίζει γι' αὐτήν.

Εἶσαι **μαθητής;** πᾶς στὸ σχολεῖο, φοιτᾶς στὸ πανεπιστήμιο; ἔλα κοντὰ στὸ Χριστό, γονάτισε μπροστὰ του, καὶ τότε θὰ πῆς ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ μέγας ἀστρονόμος Κοπέρνικος· Ὅταν πεθάνω, πάνω στὸν τάφο μου δὲν θέλω νὰ γράψουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

Δὲν εἶπα τίποτα. Ξέχασα τὸ σπουδαιότερο. Εἶσαι **ἁμαρτωλός;** Τότε μύριες φορές νὰ πλησιάσῃς τὸ Χριστό. Ν' ἀκούσῃς τὸν προφήτη Ἠσαΐα πού λέει· «*Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει*» (Ἠσ. 53,4). Ὁ Χριστὸς σηκώνει ἐπάνω του ἕναν Ὀλυμπο, τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ σὰν τὸν Ἄτλαντα, σηκώνει τὶς ἁμαρτίες μου τὶς ἁμαρτίες σας τὶς ἁμαρτίες ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἐλα, ἁμαρτωλέ, μὴν ἀπογοητεύεσαι. Ἡ φωτιὰ δὲν νικάει τὴ θάλασσα, ἡ θάλασσα νικάει τὴ φωτιὰ. Φωτιὰ εἶνε τ' ἁμαρτήματά μας. Καὶ ἂν ἀκόμη τ' ἁμαρτήματά μας εἶνε Ὀλυμπος καὶ βουνὰ ἀπέραντα καὶ δυσβάσταχτα, ἔλα· ρίξε τὰ ἁμαρτήματά σου στὴ θάλασσα, στὸ ἀπέραντο πέλαγος τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πὲς στὸ Χριστὸ σὰν τὸ ληστή· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (ἐ.ἀ.).

* * *

Ἀγαπητοί μου!

Σὰς συνιστῶ τὸ πλυντήριο τῆς **ἐξομολογήσεως**. Καὶ ἐγὼ ὁ γέροντας ἐπίσκοπος σᾶς εὐχομαι, νὰ ἐορτάσετε τὴ Μεγάλῃ Ἐβδομάδα μὲ ἱερὸ ρίγος.

ᾤ παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε Χριστόν, ἐσταυρωμένον καὶ Θεόν, εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος